

[Inger Gautier Schmit.]

og derfor vil jeg gerne udtale Ønsket om, at man i sine Overvejelser paa dette Omraade, hvis man i det hele taget tager det op til Overvejelse, kommer ind paa at undersøge hele dette Forhold, thi der er noget vist urimeligt i, at Staten yder stadig større og større Beløb til dansk Børnefor-
sorg, naar det ikke bliver paaskønnet. I Begyndelsen af Aarhundredet begyndte vi med ganske smaa Midler og er nu naaet op paa omtrent 20 Mill. Kr. Man skulde tro, at der samtidig var blevet større Velvilje over for dette Børnesagsarbejde, men det er altsaa ingenlunde Tilfældet; de store Tilskud har ikke i mindste Maade bevirket, at Børneværnets Arbejde bedømmes mildere af de Mennesker, hvis Børn af beklagelige Grunde maa fjernes og overgives Børneværnet til Opdragelse.

Der maa et eller andet Sted være noget forkert; der er intet rimeligt Forhold deri, og jeg vil derfor gerne henstille til den højt-
ærede Socialminister at overveje, hvad der kan gøres for, at dansk Børnefor-
sorg kan blive mere populær, og for, at Befolkningen faar større Tillid til dets Arbejde, saa at man ikke bestandig skal udsættes for en overfladisk og misvisende Kritik, ofte af uansvarlige, som slet ikke ved, hvad de kritiserer eller taler om, til stor Skade for Arbejdet.

Da Socialreformen gennemførtes, blev der indført en Ændring i den Maade, hvorpaa Medlemmerne af Børneværnet valgtes, idet Kommunalbestyrelsens Medlemmer skulde være Flertal i Værnet og kunde tilkalde Medlemmer udefra, som de skønnede havde særlig Kærlighed til og Forstaaelse af Børneværnets Arbejde. Jeg tror ikke, denne Ændring var til Gavn for Børneværnet, idet mange, som havde naturlige Forudsætninger for at udføre dette Arbejde, blev udelukket. Jeg henstiller, at man undersøger og drøfter, om denne Ændring var rigtig, om man ikke gennem den ændrede Valgmaade har bevirket, at Medlemmerne af Børneværnet ikke gaar ind til Arbejdet med samme Interesse, som da de valgtes efter Reglerne i Værgeraadsloven af 1922. Hermed vil jeg ikke sige, at de ikke løser deres Opgave med tilstrækkelig Alvor. De kan være meget dygtige Kommunalmedlemmer og Socialudvalgsmedlemmer, men de er uden For-

staaelse for og Indsigt i Børneværnsarbejdet og mangler Forudsætningerne derfor.

Det ærede Medlem Fru Petra Petersen fremsatte i Formiddagsmødet nogle Udtalelser om enlige Mødre. Jeg har ikke set Talen paa Tryk og kan ikke gaa dybt ind paa det ærede Medlems Udtalelser. Paa forskellige Punkter kunde jeg slutte mig til hendes Tanker og Ønsker, men paa andre Punkter maa jeg indtage en anden Holdning. Hun gav en meget rystende Skildring af Udviklingen baade inden for Ægteskabet og i de enlige Mødres Rækker og sagde, at det offentlige maatte skride ind paa en helt anden Maade, end det hidtil er sket. I den Programtale, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen holdt inden sin Fra-trædelse, var der en Passus om Hjælp til enligt stillede Kvinder. Tanken er altsaa ikke Venstre fremmed; vi ønsker blot, at Hjælpen skal blive en virkelig Hjælp for enlige Mødre, saa den kunde sikre deres økonomiske Eksistens og give dem en Tryghedsfølelse, som mange i Øjeblikket mangler.

Det ærede Medlem Fru Petra Petersen mente, at det vilde være heldigt nu at oprette Seksualklinikker, og at man i højere Grad end hidtil skulde give enlige Kvinder den Oplysning, der her kan faas; jeg tænker mig, at det skal være noget om Afbrydelse af Svangerskab, og hvad dertil hører, men her maa jeg tage Afstand.

Jeg har selv deltaget i Arbejdet paa Loven af 1937 og husker, at en Deputation overrakte Udvalget en Resolution, der udtalte Ønsker i saa Henseende, men der kom ikke noget om det i Loven af 1937. Jeg maa heri se et Udtryk for, at det danske Folk ikke ønsker saadanne Foranstaltninger. Jeg tvivler ikke om, at det er et Ønske hos mange Kvinder, og jeg ved, at det er et Programpunkt for nogle, men der er mindst lige saa mange i det danske Folk, der ikke ønsker noget saadant. Kvinderne kunde i høj Grad trænge til større Seksualoplysning, men naar vi skal drøfte, hvad der skal gives Oplysning om, og hvilke Direktiver der skal gives for Menneskelivet, kan vi ikke blive enige; og saa er vi faktisk lige vidt, naar det, den ene ønsker fremmet igennem disse Klinikker, staar i den skarpeste Modstrid til hele den Udvikling i Samfundet paa dette Omraade, som vi andre maatte ønske at støtte.